

Un altre president al banc dels acusats

"Confiar que les forces independentistes donaran un xec en blanc sense cap compromís explícit amb el diàleg, el referèndum i la llibertat dels presos polítics sota l'amenaça que l'alternativa a ells és la dreta, és d'una gran ingenuïtat"

Malgrat que els resultats de l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) fets públics aquest dijous aporten dades molt significatives sobre com pensa la població espanyola que cal abordar el conflicte polític entre Catalunya i Espanya, res no fa pensar que els partits polítics amb aspiracions de governar l'Estat tinguin la més mínima intenció de fer-ne cas.

Deixant de banda la més que previsible diferència en percentatges en les respostes a la mateixa pregunta formulada a Catalunya o bé a la resta del territori del regne d'Espanya, segurament a algú li haurà sorprès comprovar que, malgrat la dretanització del discurs polític de gairebé totes les forces polítiques arrossegades per l'èxit del missatge ultra de Vox, hi ha una majoria sòlida d'espanyols que aposten pel diàleg com a millor fórmula per resoldre el problema. Sit and talk, que dirien els del Tsunami Democràtic. Un 68 per cent dels espanyols (més del 80% dels catalans) consideren que cal dialogar, encara que la majoria sostinguin que hagi de ser dins dels límits de la constitució, i només un 24% creuen que cal apostar per la via judicial.

No sé si un percentatge d'aquesta escala no hauria de fer replantejar coses a un Estat que continua jugant-ho tot a la carta de les togues i que no s'atreveix a adquirir cap compromís amb la negociació, ni tan sols ara, que es presenta com un requisit imprescindible si l'acord entre el PSOE i UP aspira a aconseguir superar amb èxit l'escull del debat d'investidura de Pedro Sánchez. Confiar que les forces independentistes donaran un xec en blanc sense cap compromís explícit amb el diàleg, el referèndum i la llibertat dels presos polítics sota l'amenaça que l'alternativa a ells és la dreta, és d'una gran ingenuïtat. Aquest estudi sociològic del CEO podria ser un instrument molt valuós perquè alguns es decidissin a ser valents, encara que sigui perquè la demoscòpia diu que la gent demana diàleg i política en majúscules.

Però la realitat dels fets és que mentre continuem clamant per una taula de diàleg sense límits ni temes tabú, el sistema judicial continua desbocat contra tot allò que fa olor a independentisme. Aquesta setmana ens ha tocat veure, una vegada més, un president de la Generalitat a la banqueta dels acusats. És el desè dels últims dotze que té problemes de judici, presó o exili, amb el cas extrem de l'assassinat del president Companys.

Per a més inri, en aquesta ocasió és el primer cop des de la recuperació de l'autogovern que es tracta d'un president en exercici del càrrec. Al Molt Honorable Quim Torra l'han jutjat i és provable que el condemnin amb la inhabilitació per (alerta!) haver penjat una pancarta amb un llaç groc al balcó del Palau de la Generalitat.

Suposo que com que nosaltres estem immersos des de fa temps en aquesta bogeria i com que cada dia en passa una de més grossa, ja estem fins i tot una mica immunitzats d'aquestes situacions escandaloses i no som capaços de donar la dimensió exacta que té una bestiesa d'aquesta índole, però m'imagino que un observador no intoxicat que s'ho miri des del Regne Unit, Holanda o qualsevol altre país democràtic de debò, deu al·lucinar. Paral·lelament, continuen empresonats els detinguts en l'Operació Judes, tot i que les ordres de detenció havien estat anul·lades per l'Audiència Nacional perquè no s'havia proporcionat informació a les defenses; s'investiga a periodistes per haver publicat filtracions del sumari secret, en lloc d'empaitar a aquells que ho han filtrat des del propi sistema judicial; s'intenta acusar de terrorisme els que van

tallar l'AP7 a la Jonquera, mentre que als detinguts al costat francès els demanen només una multa de 40 euros... i així, tot.

Les forces independentistes, massa dividides en els últims mesos en bona part per culpa de la densitat de convocatòries electorals, es troben ara davant d'una gran oportunitat per actuar d'acord amb la unitat que se'ls reclama des del carrer. Una unitat d'acció al Congrés per adoptar una posició comuna davant la investidura que, si no va acompanyada d'un compromís clar per dialogar sobre l'amnistia i el dret a l'autodeterminació, hauria de ser el 'no'. Desbloquejar la legislatura és fàcil i, a més, ara sabem que compta amb el suport de la majoria dels espanyols.